

தீ விரமான வாசிப்பின் அடூத்த வளெிப்பாடூ எழூதிப் பார்ப்பது. கவிதையின் இறூக்கம் பிபிடாதபோது-அல்லது கவிதையிலிருந்து அடூத்த தளத்திற்குச் செல்கிறபோது சிறுகதை மனதில் வந்துவிடும். வாசிப்பு தந்த பாதிப்பில் உரையிடையில் எதையாவது எழூதிப் பார்க்கத் தோன்றும். அல்லது வாசிப்பின் போது கிடத்தை, பிபிடூகிற விஷயத்திற்கு இணையான இன்னொரு அனுபவத்தை எழூதிப் பார்க்கத் தோன்றும். அந்த விஷயம், அனுபவம் சிறுகதைக்கான முரண அற்றும் இரூக்கலாம். முரண அல்லது திருப்பம் சிறுகதையின் கட்சியில் வளெிப்பட்டு இரூக்க வணேடும் என்பது பல சமயங்களில் செயற்கையாகவும் அமர்த்துவிடும். சமூக முரணே சிறுகதைக்கான முரண என்று சொல்லலாம். இதனை உடத்தைத் தெரிந்தால் பல வடிவங்கள் நம்முன் இன்று. 'நாலு பரேம், பதினாறு கதைகளும்' என்றொரு தொகுப்பு. நானும் நாலு நண்பர்களும் சேர்ந்து வளெியிட்டோம். (கார்த்திகா ராஜ்குமார், பரியதர்ஷன், நந்தலாலா) அது எழுபதுகளில் சா. கந்தசாமி, கரியா ராமகிருஷ்ணன் போன்றோர் இடம் பெற்ற 'கோணல்கள்' என்ற தொகுப்பின் சாயலகைக் கொண்டிருந்தது. அதில் உள்ள 'கவுண்டர் கிளப்' என்ற நீண்ட கதை என்கின்ன வயசின் கிராம வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. கொங்குமண்சார்ந்த வாழ்க்கையும், அனுபவங்களும் அதன்மீடாக அமர்த்த வாழ்க்கையின் சிக்கல்களும், முரண்களும்-அதனை ஒரு சிறுகதையாக கியிருந்தது.

சொந்த வாழ்க்கை அனுபவங்களில் திளைத்து, அதிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பியத்தெடுத்து சிறுகதையாக குவது உவப்பாக இருந்தது. சூய அனுபவமே எழுத்தின் பிரதானம் என்ற மாயை என்கின்ன அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. 'அப்பா' தொகுப்பின் கதைகள் இந்த வகையில்.

நிறைய எழூதிப் பார்க்க வணேடும் என்ற ஆசை, நாம் கிரகித்துக் கொள்ளும் அனுபவங்களைக் கதைகளாகக் கும் முயற்சியில் ஈடுபடுத்தும். இவனை எழூதிப் பார்த்து, நமக்கான மொழியை, நடையைத் தேர்வு செய்து கொள்வதற்கான உத்தியாகிவிடும். பழுவதென்று பல அமர்த்து விடும். ஆனால் உள்ள மனம் கொட்டிவிடும். அனுபவங்களைக் கொட்டித் தீர்க்க வறூ உபாயம் எதுவும் இரூக்காது. இது எழுதுகிறவனை, அவனின் வாழ்க்கையின் இறூக்கத்திலிருந்து தளர்த்தி அவனை சற்றே லகுவாக்கும்.

நவீன உலகத்தில் செய்திகளும், விவரங்களும் புறங்கயால் ஒதுக்கித் தள்ளி விடாதபடிக்கு நம்மனை மீழ்கடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இச்செய்திகளில் சில கதைத் தன்மைக்கான விஷயமாக இரூக்கும். அப்படியான ஒரு செய்தியைக் கருவாக எடுத்துக் கொண்டு நாம் அறிந்திருக்கும் சமூகமனை மயைமாக வதைத்து, ஒரு நட்சை

சித்திரத்தை உருவாக்கலாம், அதில் சயெத்தி வகெஃ பப்டகமாகவும், அச்சுழல் சம்பநதப் பட்ட அனுபவத்தின் வீ ச்சு சரியான விகிதத்திலும் வளெப்படுவதில் வறெறி இருக்கிறது.

படிமங்களால் நிறைந்து விட்டது நம் வாழ்க்கை. வாசிப்பு மஃலமும், சக மனிதர்கள் மனதில் பொதிந்து கிடக்கும் தனமங்களை எடுத்து மறு பரிசீலனை செய்து பார்க்கலாம். இந்தத் தனமங்களைச் சிறுகதையாக்கிப் பார்க்கலாம். 'எதிர்ப்பதியம்' என்ற சிறுகதையில் நான் பயன்படுத்தியிருக்கும் தனமம், ஒரு பிரதேசத்திலிருந்து இன்னொரு பிரதேசத்திற்கு இடம் பெயர்கிறவர்கள், தங்களின் இஷ்டதெய்வமான சிறுகலை எடுத்து வந்து புதுப் பிரதேசத்தில் நட்கு கோயிலாகக் குவதை, நதி நீர் பிரச்சினையால் வறெு பிரதேசத்திற்கு இடம் பெயர்கிற மனிதர்களின் சழலுக்கள் கொண்டுவந்தன.

வாழ்க்கை, சீட்டகை கலைத்துப் போட்டு வடிககை காட்டுகிற விளையாட்டாகத் தான் இருக்கிறது. அப்படியிருக்கையில் இலக்கியப் படைப்பு மட்டும் நரேகோட்டுத் தனமையில் இருக்க வணெடிய அவசியமில்லை. எனவே சிக்கலான மனநிலையை வளெப்படுத்தும் நரேகோட்டுத் தனமையற்ற கதையினை எழுதிப் பார்க்கு சவாலாகவும், புதுவிதப் பரிசோதனையாகவும் அமையும்.

'ஆழம்' என்ற என் நீண்ட சிறுகதை ஆறழெு பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஓவ்வொரு பிரிவிலும் ஓவ்வொரு வகையான கதாபாத் திரங்கள். வளெப்படையாக அவர்களது உணர்வுகளை பிணைப்பு இல்லாவிட்டாலும், ஏதாவொரு பாத் திரத்தின் நீட்சியோ, அனுபவ உலகமோ இன்னொரு பாத் திரத்திற்கு மென்றாகிவிடும். இதன் மஃலம் இவ்வகை சிறுகதைக்கும் உலகின் அருகாமையை வகெுவாக உணர முடியும். தொடர்பற்ற சிக்கலான கனவபைப் போன்று தோற்றமளித்தாலும், கனவு தரும் நினவை மீட்டுவம் சயெயும் மூயற் சியை இவ்வகையான கதைகள் காட்டும்.

நம் புராணங்கள், இதிகாசங்களும்; அவற்றின் மரபான, வழித்தடத்திலான இலக்கிய வகைகளும் எண்ணற்ற பாத் திரங்களாகக் கொண்டதாக இருக்கின்றன. அவற்றின் கிளகை கதைகள் ஓவ்வொன்றும் பிரம்மாண்டமான நாவல்கள். எந்த ஒரு பகுதியையும் சிறுகதைக் கான கருவாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவற்றை எழுதிப் பார்க்குதென்பது ஒரு வகைப் பயிற் சியாகவும் ககைக் கொள்ளலாம்.

எடுத்துக் கொள்ளும் அவ் விஷயத்தை விசாரணைக் குட்படுத்துவதும், களே வியாக் குவதும், நவீன வாழ்க்கையின் ஒரு அம்சமாகி எழுதிப் பார்க்குதும் சுவாரஸ்யம் தரும். நான் படித்த ஒரு சமஸ்கிருத நபில் என்னைப் பல வருடங்கள் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அதிலிருந்த ஒரு களே வியும்: "ஆதமா என்று ஒரு உண்டா? மரணத்திற்குப் பிறகு அது வறெு தேசத்தைச் சரேகிறதா?" -நசிகதேனின் இந்தக் களே வியமதர்மனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. நரகத்தின் தொனி எங்குமில்லாதபடி சாரகத்தின் ராஜ்யம் பரவலாகிவிட்டது நசிகதேனால், அவனைத் தீர்த்துக் கட்ட யோசனைகள் கிளம்புகின்றன.

அப்போது பஃலகம் பற்றியும், அங்கு நடக்கும் உயிர்க் கொலகைகள் பற்றியும் பசேச்சு வருகிறது. அப்போது கதை நவீன உலகத்திற்கு சட்டென இடம் பெயர்ந்து மனித குண்டுகள் பற்றியும் பசேுகிறது. இது தரக்கரீதியான மூரணாகக் கப்ட இருக்கலாம். ஆனால் சுவாரஸ்யமான கற்பனையாகக் கொள்வதில் எவ்வித நரேமையற்ற தனமையும்

இரூகக் காதலே!

வறெும் உரயாடல் மலமகே கதயை மழும்யைக்கி விடலாம். உரயாடல்கள் காலத்தசை சும்பமாகத் தள்ளிப் போட்டும் கொண்டுவிடும். உரயாடல் தவிர்த்த மற்ற இடங்களில் ஆங்கில மற்றும் பிற மொழி வார்த்தைகளைத் தவிர்த்தல் தமிழகக் குச்சியும் பெரிய சுவேயாகக் கட்ட இரூகக் கும். கதையின் தலபைப் பை, கதையின் மயைத்தோடும் சும்பந்தப்படுத்துகிற விதமாய் சில வார்த்தைகளுக்கும் அமைய வகை கலாம். கதை எழுதுகிற நேரத்தபை போலவே கதைக் கான தலபைப் பதைத் தீர்மானிப்பதிலும் நேரம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

எந்தப் படபைபும் எழுதி முடித்த பின்பு படபைப் பாளியோடும் சும்பந்தம் கொண்டதா என்பது களே விக் குறியே! 'புணர்ந்து முடித்த பின், தள்ளிப்பட்டு' என்ற அலுப்பு கி.ரா. வார்த்தைகளில் படபைப் பை முடித்த பின் ஏற்படலாம். படபைப் பாளி அதன் பின் கழுத்ததை நெறித்துக் கொண்டு மிச்சை விட்டு விலகிவிடலாம்.

பிரதி வாசிக்கிறவனின் அனுபவத்திற்குப் பிறகு இன்னொரு பிரதியை உருவாக்கலாம். இன்னொரு பிரதியை உருவாக்கும் சாத்யத்தை, வாசிப்பு அனுபவத்தை உயிர்ப்புள்ளதாக ஆக்குவதே ஒரு படபைப் பின் வறெறி.

கிணற்று வெடிக் காக மருந்ததைத் திணித்துத் திணித்து வெடிக் குழியை நிரப்புவது போல் இரூகக் கமான வடிவத்தில் சிறுகதையை எழுதுவது என்பது பெரும் வெடிச் சத்தத்தைக் கற்பனத்தை ஈடுபடுவது போலத்தான்.

subrabharathi@gmail.com